

[Aksel Larsen.]

hinanden og finde frem til fornuftige løsninger.

Hanne Reintoft: Man skal nu være udstyret med en ualmindelig god lugtesans for at lugte noget, der minder om socialisme i hr. Aksel Larsens indlæg.

Men bortset fra det synes jeg, det har været en meget mærkelig debat. Vi har fået nogle mere eller mindre hele og halve indrømmelser fra statsminister og økonomiminister om, at situationen er alvorlig, uden at man måske har villet indrømme, hvor alvorlig den er. Man har overhovedet ikke diskuteret de ting, der virkelig kunne gøres, indgreb over for grundspekulationen, indgreb over for urimelige investeringer, indgreb over for de urimelige afskrivningsregler, over for skatteunddragelserne, over for kapitalgevinsterne. Man har fortsat en endeløs debat om, hvordan man griber ind over for lønmodtagerne og giver compensation til arbejdsgiverne. Der har faktisk ikke mellem socialdemokratiet og regeringen været nogen reel uenighed. Man har været enig om, at der skulle føres indkomstpolitik, det vil sige, at man har været enig om, at der skal ske en overførsel af penge fra lønmodtagerne til erhvervslivet. Regeringen er i den situation, at den kan byde på en accept fra Arbejdsgiverforeningen. Da socialdemokratiet foreslog indkomstpolitik, da man skulle bryde ind i arbejdernes overenskomstsikrede rettigheder, kunne man byde på et ja fra LO, selv om det var et noget besynderligt ja, først skabt ved, at man lynhurtigt fik formanden til at sige ja og derefter sendte ham ud for at skaffe sig et meget mærkeligt flertal i LOs repræsentantskab, et flertal, der hovedsagelig bestod af blanke stemmer, som han kaldte for ja-stemmer; lidt af en skandale i dansk demokratis historie i øvrigt.

Men kort og godt, man er enig om, at der skal føres indkomstpolitik, og man er også enig om, hvem det skal gå ud over. Hr. Anker Jørgensen var oppe som den, der varmest forsvarede pristalsreguleringen, og jeg tror også, når man hørte økonomiministeren, at det er nødvendigt at være i en meget skarp forsvarsposition på det punkt, for man kunne i og for sig udlede af, hvad

ministeren sagde, at økonomiministeren ønsker denne pristalsregulering helt afskaffet. Når man samtidig ved, der er planer om at gribe ind i overenskomsterne, ved man altså også, at der er en stor risiko for, at denne absolut nødvendige ret forsvinder.

Nu kan det ikke nytte noget — det er jo en fejl, man tit gør — at bedømme den danske befolkning efter tåbeparagraffen. Folk kan altså godt høre, at der er noget ulogisk i, at en forbundsformand udsender en vældig udtalelse — og forsvarer den fra folketingets talerstol — om, at pristalspengene er lønmodtagernes ejendom, og så samtidig bebrejder os andre, at vi ikke vil være med til at tage denne ejendom. Lidt ræson må der være i det, og arbejderfjendtlig politik er nu engang arbejderfjendtlig politik, hvem der end udøver den.

Jeg havde egentlig ikke troet, at den borgerlige propaganda mod socialdemokratiet om, at man ikke havde nogen alternativer, at man bare havde tom kritik, at man ikke havde noget andet at stille i stedet, var rigtig, og at det ligesom skulle blive konklusionen af debatten i dag. Vi ønskede at få bekræftet, at de mange oppositionsord, der er udtalt fra socialdemokratisk side, også skulle omsættes i handling, og syntes selv, vi kom med et ændringsforslag til socialdemokratiets dagsorden, som absolut indeholder ting, der i ord er fremført i opposition af socialdemokratiet. Det kan man altså afvise uden så meget som et ord, og det må vel være, fordi man bare vil have regeringsmagten, og ikke fordi man ønsker en anden politik. Det ender med, at socialdemokratiets formand bliver en ny Christian II, der sejler frem og tilbage over, jeg tror, det var Lille-Bælt, uden at vide, hvad han vil, og hvad han ikke vil.

Men det værste ved det er jo, at socialdemokratiet efterhånden — og det tror jeg også føles i større og større dele af befolkningen — virker som et parti i dyb splid. I splid med sig selv, i splid med LO — der ligger en række modstridende udtalelser både på det ene og det andet punkt — og i splid med større og større dele af fagbevægelsen. Det er faktisk en alvorlig situation, og det er måske den situation, der er grundlag for, at man i disse år kan øve de meget alvorlige anklager mod dansk arbejderbevæ-